

eller det skal staa direkte med sin Chef under Indenrigsministeren, saa direkte og stærkt knyttet til ham som muligt. Jeg gjentager, idet jeg forlader dette Hovedthema: Lad os aldrig under konstitutionelle Forhold, enten de ere saa eller saa, ogsaa under de nuværende Forhold, hvor meget eller hvor lidt en Minister behager os, forlade det rigtige konstitutionelle Princip, det, at vi her i Repræsentationen have Mænd for os, der have Ansvar, og hvem Myndigheden er givet, og som vi derfor have Ret til at kritisere, kontrollere og stille vore Fordringer og Opfordringer til. Jeg stemmer derfor for Fler-tallets Forslag under Nr. 1, og jeg vil anbefale det trods Ministerens mange Indvendinger. Jeg haaber, at der gennem fornyebe Forhandlinger om dette Punkt skal spire nye Forandringer og Forbedringer paa andre Omraader af Administrationen.

Der var Noget i den høitærede Ministers Udtalelse angaaende Paragrafen om Kvinder, som jeg tror, Flertallet vil finde berettiget og begrundet; men jeg kan med den ærede Ordfører paa ingen Maade finde det saaledes begrundet, at man skulde fraaade Udvalget at fastholde sit Forslag eller tilraade Udvalget ogsaa at stemme for Regeringens Forslag. I den Henseende følger jeg med Glæde den ærede Ordførers Opfordring til ved Afstemningen at forkaste Ministerens Forslag under Nr. 12, der sigter paa, at sidste Stykke af § 10 skal udgaa. Jeg er tilbøielig til at tro, at naar Ministeren vilde gjøre denne Indrømmelse, at der til en vis Grændse — jeg vil ikke paastaa i særlig fremragende Overstillinger, som nu Forholdene engang ere, altsaa ikke i Stillinger, hvis Chefer bruges ved internationale Forhandlinger osv. — men til en vis Grændse altsaa — helst uden Grændse — og i et rimeligt Antal bevares lige Afgang for Kvinder, som for Mænd til saadanne Stillinger, vilde en Forstaaelse kunne opnaas. Kunde Flertallet naae dette, er der allerede naaet et godt Skridt fremad, som vi ellers vanskelig vilde naae at gjøre, selv om Loven stiller det som Regel, naar Administrationen altid, ogsaa af praktiske Grunde, affyr Reglen. Der vil jo da praktisk ikke naaes stort Mere alligevel. Men kunde det ikke tænkes, at Ministerens Indvendinger kunde fjernes derved, at man gav Ministeren en Bemyndigelse, hvis den ikke haves, til ved anordningsmæssige Bestemmelser at kunne paalægge sine Postexpedienter, at de i lige Grad maatte kunne antage som Lærlinge Mænd og Kvinder. Der maa absolut kunne findes en Regel, der kunde fjerne Ministerens Indvendinger paa dette

efter min Formening meget vigtige Punkt, uden dog derved at skade Udvalgets smukke Hensigt med Hensyn til Kvinderne.

Siden der nu er Tale om Afgang til at komme i Betragtning, vil jeg gjøre et Par Bemærkninger. Først vil jeg dog gjøre opmærksom paa, at der er Talsfæl i Lovforslaget i Bestemmelsen om Kvinderne: der staar i Lovforslaget henvist til § 9, det skal være § 10. Dernæst vil jeg saa gjøre den Bemærkning overfor den ærede Ordfører, at man har slugt helt og holdent Resolutionen af 29de September 1860 uden nogen Forandring. Jeg er tilbøielig til at tro, at som Forholdene have udviklet sig ved Militærtvæsenet og efter de nyere tilkomne Love — Loven af 25de Juli 1880, den nuværende Hærløb, der væsentligt har forandret Bestemmelserne med Hensyn til det værnepligtige Underbefalingsmandskab — er der ikke den samme Grund, som der var allerede i 1860 og i Særdeleshed efter 1867 til at fastholde denne Bestemmelse. Efter 1867 havde de Værnepligtige 1 Mars længere Tjeneste f. Ex. for at blive Lieutenant, end de nu have det — det var vist et Mar. Man ventede dem i 1867 i langt større Antal end tidligere; man haabede ad den Veie, dels ved Bestemmelserne om Ordløbspenge og dels ved Løfte om fortrinnsvis Afgang til saadanne Stillinger, at kunne befæste de Regler, man da satte om et større Tal værnepligtige Befalingsmænd ved Hæren for dermed at faae Hæren noget mindre kostbar, dette er jo i ikke uvæsentlig Grad fornyttet ved Hærløvens nye Ordning og forandret saaledes, at det kunde have fortjent en nærmere Overveielse ved denne Leilighed, om Resolutionen af 29de September 1860 skulde her være taget saaledes uden Forbehold. Da Spørgsmaalet nu, selv om vi, hvad vi vel gjøre ved 3die Behandling, vedtage Forslaget, vil komme frem paany, har jeg for mit Bedkommende ikke Noget imod, at dette Spørgsmaal bliver medtaget under Forhandlingen. Jeg er nemlig af den Ansuelse, at vi ikke for meget skulle styde saadanne halvt og helt fremmede Elementer ind i en Etat, naar man da vil have dem, der tjene paa de laveste Lønninger, glade og fornøiede i Haabet om at kunne børe frem til en bedre Lønning, og hvis vi i det Hele taget vilde have os vel betjente. Dette fører mig igjen til en anden Bemærkning med Hensyn til den Antydning, der staar i Udvalgets Betænkning Side 6, hvor det er udtalt, at de ansæ det for heldigt, om en Bestyrer af et Brevsamlingssted, naar dette gaar over til at blive en regnskabsførende Postexpedition, ogsaa kan — forjaavidt han er dygtig til sin Gjerning —